

**Despre
ianuarie 1918**

istorie **3**

**Unirea
la Români**

eveniment **7**

condeie Ilfovene

Nr. 4 | ianuarie 2018 | Publicație de cultură

15 IANUARIE

ZIUA NAȚIONALĂ A CULTURII ROMÂNILOR

Ziua lui MIHAI EMINESCU

Ca semn de recunoștință, oamenii de cultură au stabilit ca ziua nașterii lui Mihai Eminescu să fie cunoscută și ca „Ziua Națională a Culturii Românilor”. Astfel, în această zi, poporul român își celebrează identitatea și își prețuiește valorile naționale prin diverse activități culturale.

Centrul Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Ilfov a marcat „Ziua Națională a Culturii Românilor”, împreună cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, prin două acțiuni culturale susținute de artiști consacrați, împreună cu grupuri de copii, în școlile din Chitila și Brănești.

Evenimentul a început cu un moment poetic susținut de actori profesioniști, fiind urmat de cântece pe versurile lui Eminescu. De asemenea, elevii din școlile unde a fost marcat evenimentul au recitat multe poezii.

Prin această implicare, Centrul Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Ilfov dorește să evidențieze necesitatea existenței a unor repere culturale, a unor modele în educație și artă. Poetul nostru național, Mihai Eminescu, este un astfel de model pe care ar trebui ca să îl urmărim cu toții.

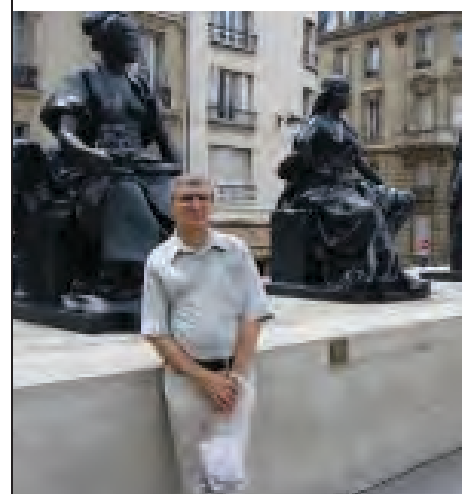
pagina 6

4-9

fișă de localitate

Climcenii și Vidra

interviu **8**

**Izvor de Literatură cu
Ioan Gheorghisor**

LUMEA MINUNATĂ A POEZIEI

Poezia - trandafirul ce crește în potir de aur, suflet frumos! —Mihai Eminescu

Într-o dimineață luminoasă de ianuarie, m-am apucat încet de lucru, selectând și citind materialele primite la sediul instituției noastre - **CENTRUL JUDEȚEAN PENTRU CONSERVAREA SI PROMOVAREA CULTURII TRADITIONALE ILFOV**, de la copii și profesori. Materiale care au ca scop realizarea publicației de cultură “Condeie Ilfovene”, cât și realizarea revistei ”Condeie și Peneluri Ilfove”, unde strângem, adunăm, selectăm, transformăm, promovăm, gândurile micilor artiști în izvoare de cultură. Citind poeziile copiilor, chiar din primele versuri așternute pe hârtie, se pot observa pasiunea, consecvența și dăruirea lor în realizarea unor adevărate opere de artă unde sufletul lor se așterne frumos și cald pe hârtia albă, imaculată precum vibrația inimilor pure de copiii. Poezia ajută în dezvoltarea copiilor emoțional cât și cognitive. Este important pentru copil să crească înconjurat de arta sublimă a LITERATURII - aceasta adresându-se în primul rând stării lor, afectivității, producând multă plăcere prin rimă și muzicalitate. Un singur vers sau strofă bine construită

poate transmite mai multe cunoștințe față de o întreagă activitate și poate modela mai mult ca orice sfat sau concluzie moralizatoare prin impresiile și emoțiile puternice pe care le generează. Poezia le oferă copiilor o ocazie în plus să devină mai sensibili, le dezvoltă limbajul, capacitatea de a se exprima, de a-și exterioriza sentimentele, ceea ce nu este deloc de neglijat. Să nu uităm că le dezvoltă gustul literaturii - pentru frumos, feeric. Arta literaturii are un rol important în conturarea unei personalități complexe a copilului. Copilul intră în lumea poeziei și poezia intră în lumea copilăriei: prin joc exprimat verbal ne putem juca cu cuvintele din poezie, care pot fi considerate de către copil obiecte. Se va juca cu bucurie cu aceste obiecte, delectându-se la auzul lor, inventând noi expresii, găsindu-le utilitatea în lumea lor „a copilăriei”. Copiii reacționează încă din burtica mamei la sunete și la auzul vocilor umane. La 18 luni, un bebeluș poate să recunoască aproximativ 100 de cuvinte și să rostască în jur de 12. Începând de la această vârstă vorbirea se dezvoltă rapid și până la vârsta de doi ani un copil poate să intre în lumea

mirifică a poeziilor imitând rime simple. Dragostea pentru literatură poate fi valorificată la vârsta de 3-6 ani și poate fi considerată declanșatorul decisiv al noului stadiu prin însușirea conștientă a „limbajului artistic”. Punerea în „relație” a preșcolarului cu „literatura” presupune alegerea unor forme adecvate vârstei copilului care să exercite o influență educativă majoră asupra acestuia. Așa cum strămoșii își transmiteau oral primele cunoștințe și întregul bagaj informațional, la fel putem face și noi cu copiii noștri în felul acesta. Poezia, transmițându-se oral, conduce copilul în a-și stimula capacitatea de atenție, memorizare și reproducere a bagajului informațional

acumulat. Copilăria este cel mai important stadiu al dezvoltării. Ea nu trebuie să fie considerată o perioadă de tranziție. Ceea ce se pierde sau se omite în dezvoltarea copilului nu se poate dobândi sau redobândi. Putem motiva copilul sub formă de joc, prin intermediul unei păpuși sau a unui personaj îndrăgit sau chiar printr-un teatru de păpuși. Ne putem folosi de ilustrații care să reprezinte fragmente sau momente specifice din poezie. Așadar, dragi părinți, citiți-le copiilor cât de mult puteți, introduceți-le această dragoste pentru frumos, iubire, puritate, gingășie, naturalețe. Delectații și delactați-vă cu gustul artei sublime - Literatura. Nu puteam încheia decât cu:

SOMNOROASE PĂSĂRELE...

Mihai Eminescu

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele -
Noapte bună!

Doar izvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace;
Dorm și florile-n grădină -
Dormi în pace!

Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce -
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
Se ridică mândra lună,
Totu-i vis și armonie -
Noapte bună!

ÎNTREBARE

Lavinia Popescu - clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială
„Alexandru Odobescu”, Chiajna

Nu-i așa că
dacă te-aș pupa în palme
și te-aș pune să mergi pe o sfoară
la o eternitate de metri înălțime
ai începe să fluturi din mâini
însă
nu ca să-ți ții echilibrul
ci
ca să-mi răspândești iubirea?

CARTEA LUI EMINESCU

Roxana Gîrță, studentă

Deschid Cartea lui cu file umezite
de unda lacului
încărcat cu flori de nufăr
sub lumina blândului Luceafăr.
Întorc privirea către codrul cu
verdeață
unde-izvoare plâng în vale,
răcorindu-mi diminețile.
Mai am un singur dor
ce prinde ușor aripi
și se-nalță-ncet spre zările moarte.
Cartea mi-e scut,
alinare pentru sufletu-mi rece.
El credea că e ușor a scrie versuri
când nimic nu ai a spune.
Eu încerc să înțeleg însă
cât de greu i-o fi fost
să se elibereze de gânduri... ■

Ionela MIRCEA

Director al Centrului Județean pentru Conservarea
și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Iliuță MIHALEA

Condeie ILFOVENE

Editor: Centrul Român pentru Inițiativă Socială

Redactor șef: Cătălin DRAGOMIR

Redactori: George GRIGORE, Cristina
ANGHELUȚĂ,
Ionela MIRCEA, Anica POPA

Foto: Ionela MIRCEA, George GRIGORE,
Marius VĂDUVĂ

DTP: Dan DULGHERU

tipar - www.tipografiaLM.ro

Tel. 0371.084.001:
e-mail: condeieilfovene@gmail.com
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

EMINESCU, UN PROFESOR EXIGENT

Lăsat de A.D.Xenopol să suplinească, la Institutul Academic din Iași, cursul de logică, în toamna anului 1874, Mihai Eminescu se dovedește a fi preocupat excesiv de pregătirea cursurilor. În al doilea semestru al anului școlar 1874-1875, Samson Bodnărescu, care preda limba germană la institutul amintit, lasă locul lui Eminescu la cursul superior. Era coleg cu P. Poni, Gr. Cobălcescu și A. D. Xenopol. Hotărât să facă din elevii săi germaniști desăvârșiți, poetul era pedant, meticolos și lipsit de tact pedagogic. Ținea o evidență strictă a răspunsurilor elevilor, pe care îi examina des. Se acodau calificative: slab, mijlociu, bine celor din cursul inferior, din clasa a III-a, între care se aflau și viitorii gazetari C. Mille și V.G. Morțun. În „Albumul serbării de revedere dintre foștii elevi ai Institutului Academic din Iași din seriile de bacalaureat 1866-1879”, Eugen I. Vincler, fost elev al lui Eminescu, relatează un moment tensiionat din mai 1875, al cărui protagonist fusese autorul „Luceafărului”. Elevii considerau, spune Vincler, că poetul se purta „cam brusc” cu ei, dându-le note mai mici decât li „se cuveneau” și că, în concluzie, nu-l mai vor „ca profesor”. „Toți profesorii noștri - scrie Vincler - cea mai mare parte profesori universitari (...) nu ne adresau vreodată vreun cuvânt jignitor, oricât ar fi fost îndreptățit poate...”. Eminescu era altfel, „de un temperament cam nervos”. Episodul răzvrătirii școlarilor ieșeni este narat și în romanul altui

fost elev al poetului, C. Mille, „Dinu Millian”:
Dorința naivă a marelui poet de a obține performanțe pedagogice era incompatibilă cu interesul pentru limba germană al tinerilor ciraci. După un timp, școlarii, mai toți provenind din familii bogate, au hotărât să facă grevă. Când, într-o zi, la ora opt dimineața, Eminescu a intrat în clasă, nu i-a găsit pe elevii din cursul superior, căci aceștia se baricadaseră în sala de gimnastică. După ei, și cei din cursul inferior, din clasa a III-a, s-au dovedit ostili poetului și au ieșit din clasă când a intrat acesta. Directorul școlii, I.M. Melik, poreclit Mirmilic, și șeful peste pedagogi, Hurjui, au încercat să înăbușe revolta, dar elevii au protestat trei zile la rând. S-au luat măsuri aspre împotriva școlarilor: eliminări, amenințări, ba chiar și o încercare de a-i înfometa, dar tinerii au asaltat oamenii de serviciu, luându-le mâncarea din mâini. Motivele protestului lor? Exigența deosebită a profesorului Eminescu, care dădea note mici, pedepsea pe elevi și avea pretenții exagerate, materialezate în memorizări consistente din Schiller și din Ahn etc., era dublată de o stare de nervozitate, generată de situația precară a sănătății sale (suferea de o aprindere la încheietura mâinii drepte și de o boală suspectă, contractată la Viena). Așa cum orice rebeliune are un pretext (în cazul nostru, pedepsirea viitorului profesor universitar V. Dumitru, din clasa a II-a superioară), ea are și un sfârșit: poetul a fost dat afară din institut și înlocuit cu P. Paicu, la 1 septembrie 1875. Deznodământ firesc, având în vedere faptul că era o școală privată, iar elevii, niște clienți ce-și plăteau taxele cu conștiinciozitate. Inabilul pedagog, care trecea prea rapid de la exercițiile simple la cele prea complicate din manualul lui Ahn, era considerat de Titu Maiorescu „un rău profesor, idealist”. Spre surprinderea biografilor, el l-a numit însă pe poet revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui. Severitatea profesorului Mihai Eminescu transpare și din rapoartele sale din vremea când era revizor școlar. El nu glumea nici în poezie, nici în jurnalistică, și nici măcar când era vorba de slujbe vremelnice, retribuite destul de prost. ■

Prof. dr. Ioan GHEORGHISOR

IANUARIE 1918 NU PĂREA SĂ NE DEA VREO SPERANȚĂ

 Daniel GHEORGHE, istoric - deputat

Deși astăzi, privind retrospectiv, anul 1918 ar putea părea un an al bucuriei Unirii și al marelui entuziasm național, în realitate România nu se găsea deloc sub niște auspicii ce putea da speranța Marii Uniri.

Țara era în mare parte sub ocupația forțelor germane și a aliaților din cadrul blocului militar al Puterilor Centrale, capitala București era ocupată încă din decembrie 1916, Regele Ferdinand, guvernul, parlamentul, armata și o parte din populație se găseau în refugiu la Iași și pe teritoriul Moldovei. Din păcate, populația se confrunta cu mari lipsuri materiale, iar bolile contagioase bântuiau și făceau numeroase victime. În ciuda marilor victorii din cursul anului 1917, de la Mărăști, Mărășești și Oituz, care au asigurat un element esențial, continuitatea Regatului României ca entitate suverană, chiar restrânsă doar la Moldova anterioară Unirii de la 1859, România, după victoria profund nefastă a revoluției bolșevice din Rusia, s-a trezit singură în fața inamicului german. Ca urmare, singura decizie pe care o putea statul român, prin factorii politic și militar, a fost încheierea în decembrie 1917 a armistițiului de la Focșani prin care se încetau ostilitățile, dar se deschidea și perspectiva, dureroasă pentru noi, a unor negocieri de pace, ca națiune învinsă de această dată. Trebuie menționat faptul că odată cu lansarea negocierilor de pace dintre Germania

și regimul bolșevic din Rusia, România rămăsese absolut singură pe întreaga linie a frontului de est. Deși România se găsea într-o stare absolut critică, iar moralul populației începea să fie tot mai afectat de greutăți, boli și suferințe, guvernul național-liberal condus de Ion I.C. Brătianu a știut să găsească energia de coagulare a sentimentelor naționale și a păstrat intactă și unită această mică Românie care tocmai biruise glorios armata germană cu câteva luni în urmă în sudul Moldovei, pe linia Focșani-Nămoloasa-Galați, care, dacă ar fi căzut, ar fi dus la ștergerea României de pe harta acelor ani cumpliti ai Primului Război Mondial. Totuși, în acele momente grele pentru neamul românesc, începea să răsară o șansă la care anterior nu se aștepta absolut nimeni: destrămarea Imperiului Țarist și haosul revoluționar din Rusia deschideau ușa Unirii cu Basarabia. La data de 2 decembrie 1917, Sfatul Țării de la Chișinău, condus de un grup de patrioți români, printre care se numărau Ion Inculeț, Pantelimon Halippa, Pantelimon Erhan, Daniel Ciugureanu și alții, proclamă Basarabia drept „Republică Democratică Federativă Moldovenească” și îl alege președinte pe Ion Inculeț, iar în rolul de șef executivului este numit Pan Erhan. Dar lucrurile se vor precipita și bandele de bolșevici vor încerca să impună teroarea revoluționară și să distrugă prin violență Sfatul Țării. La 5 ianuarie 1918 Chișinăul este atacat de teroriști bolșevici, conduși de derbedei străini

și infractori scăpați din închisori, au loc crime, jafuri și arestări, liderii Sfatului Țării sunt căutați spre a fi prinși și condamnați la moarte, iar haosul și teroarea se instaurează în întreaga Moldovă dintre Prut și Nistru. În seara aceleasi zile, facțiunea cea mai numeroasă din Sfatul Țării solicită intervenția armatei românești spre a salva Basarabia de regimul criminal bolșevic pe cale a se instaura. Guvernul național-liberal condus de Ion I.C. Brătianu decide să acorde ajutor fraților moldoveni, iar la 13 ianuarie 1918 orașul Chișinău era eliberat de Divizia XI condusă de generalul Broșteanu. Armata română, după o serie de ciocniri dure cu bandele bolșevice în zona Dunării de Jos, va elibera repede întreaga Basarabie ajungând până la Nistru. Aici, pe malul Nistrului, în ianuarie 1918, va avea loc bătălia decisivă de la Tighina, care va avea drept rezultat aruncarea dincolo de Nistru a ultimelor grupuri de teroriști bolșevici și eliberarea completă a Basarabiei românești, la momentul 1918, de sub spectrul regimului totalitar de tip sovietic. Drept urmare, la 24 ianuarie 1918, sub protecția armatei regale de sub comanda Regelui Ferdinand I al României, Parlamentul de la Chișinău, numit și Sfatul Țării, are ocazia de a putea delibera asupra viitorului fostei Moldove aflate sub puterea regimului țarist rusesc. În cadrul ședinței solemne din această zi se votează în unanimitate de către parlamentarii din Basarabia declararea independenței „Republicei Moldovenești”. Președinte al Moldovei este reconfirmat Ion Inculeț, iar în fruntea nou înființatului consiliu de miniștri este ales Daniel Ciugureanu. La acest moment de sfârșit de ianuarie 1918 se întrevedea realizarea primeia dintre cele tre uniri - Unirea cu Basarabia. Un prim act de bucurie populară și dreptate istorică mijea la orizontul așteptărilor românești, într-o iarnă 1917-1918 care era mai curând un anotimp al disperării românești și al pierderii oricărei speranțe. Miraculosul an 1918 abia începea și încă nimic nu-i făcea pe români să își dea seama de cum se va încheia acesta! Foto: Mesaj.md ■

Doamna Chiajna, supranumită „Caterina de Medici” a României sau „Doamna de Fier”, a devenit subiect de legendă și literatură. A fost singura doamnă care a condus o oaste în luptă.

DOAMNA CHIAJNA SINGURA FEMEIE CARE A CONDUS O OASTE

Fiica lui Petru Rareș și a doamnei Maria, Chiajna s-a născut în 1525, în Polonia, în timpul pribegiei acestuia, înainte de doamnie. Se spune că ar fi avut trei ani când Rareș s-a urcat pe tronul Moldovei. A rămas fără mamă la o vârstă fragedă, după ce prima soție a lui Petru Rareș a murit. După moartea mamei sale, a fost crescută de cea de-a doua soție a lui Rareș, doamna Elena. Chiajna a fost nepoata lui Ștefan cel Mare și s-a căsătorit cu domnul Țării Românești, Mircea Ciobanul. Căsătoria cu domnul muntean a avut loc după 25 iunie 1546 și, după unele surse, l-a influențat în politica sângeroasă dusă de acesta împotriva boierilor, din rândurile cărora a măcelărit o mulțime pentru a-i cuminți și a le lua averile. Au avut împreună șapte copii: trei băieți - Petru, Mircea și Radu - și patru fete - Anca, Alexandra, Marina și Dobra. Doamna Chiajna, văduva lui Mircea, dorind cu orice preț să-și ocrotească minorul pe care îl instalase deja pe tron, s-a pus, atunci, ea însăși în fruntea oștii domnești, ieșindu-le în întâmpinare boierilor pribegi. Era pentru prima dată, în istoria României, când o femeie conducea o oștire de război. Astfel, în lupta sa pentru putere, doamna Chiajna a avut, în ordine, trei lupte, în interval de doar o lună: la Românești, Șerbănești și Boianu. Departate de țară, se spune că doamna Chiajna și-a petrecut ultimii ani din viață „uneltind faceri și desfaceri de domnii în țările noastre”. A murit în 1588 la Constantinopol, la 63 de ani. Nu se știe dacă Chiajna a murit în credința ortodoxă românească sau a trecut și ea la mahomedanism, după cei trei copii. Mormântul doamnei nu a fost descoperit. În ciuda legendelor controversate iscate pe seama personalității uneia dintre cele mai interesante doamne din istoria românească, un singur lucru pare să fie cert: „Și-a iubit copiii mai mult decât pe oricine pe lume, mai mult decât a iubit măririle, mai mult decât și-a urât dușmanii”. Mănăstirea Chiajna - Doamna Chiajna - a fost ridicată sub doi domnitori: Alexandru Ipsilanti (1774-1782) și Nicolae Mavrogheni (1786-1790). Biserica mănăstirii are o lungime de 43 de metri și o înălțime de 18 metri. Mănăstirea nu s-a bucurat însă de nici o slujbă, cu puțin timp înainte de sfințire turcii demolând-o, crezând că mănăstirea este de fapt o cetate de rezistență. Desi în urma atacului turcesc clădirile au fost incendiate și toate documentele au pierit în fclară, biserica cea mare a rămas în picioare până în 1977, când marele cutremur de pământ i-a doborât turla cea mare și o parte din ziduri. Așadar, șocașul monahal din Chiajna a început a fi ridicat în 1780 și terminat de zidit în 1790, în vremea domnului fanariot Nicolae Mavrogheni. La zidirea acestei mănăstiri au lucrat aceiași meșteri care au înălțat și conacul Văcăreștilor, de lângă Târgoviște. ■

 Cristina ANGHELUȚĂ

REȚETA TRADIȚIONALĂ ALUAT FRAGED PENTRU PLĂCINTE DULCI

Într-o crăticioară se pun la foc: șapte linguri de lapte, șapte linguri de ulei, șapte linguri de zahăr. Se dă în clocot și se amestecă până se topește zaharul. După ce se răcește, se mută totul într- un lighean unde se adaugă: un ou întreg, o esență de vanilie, o

lingură rasă de bicarbonat de sodiu și făină 400 de grame. Se amestecă încet până se face un aluat moale care nu se mai lipește de mână. Se lasă la odihnit. Mutăm aluatul pe blat și îl împărțim în două părți egale. Se ia prima parte și întindem cu sucitorul o foaie, pe

care o punem într-o tavă de 30-40 de cm unsă cu ulei. Aceasta poate fi umplută cu mere, brânză dulce, dovleac. Luăm a doua parte de aluat, o întindem cu sucitorul până devine o foaie, apoi o punem în tavă, iar deasupra umpluturi alese de fiecare gospodină.

La final batem un ou și ungem deasupra, iar apoi o dăm la cuptorul preîncălzit pentru circa 30-35 de minute la 170 grade. Vă dorim, poftă bună! ■

 Rețetă culeasă de la Angela Ciobanu, Vidra

AERODROMUL CLINCENI

ARIPI PENTRU UN ZBOR UȘOR

Clinceni este o comună din județul Ilfov, situată în V-SV regiunii București - Ilfov, la 15 km de București. Numele, potrivit tradiției orale, îl poartă de la jocul „clincea”, pe care îl jucau copiii de aici. Comuna se află pe malurile râurilor Ciorogârla și Sabar. La începutul secolului XX localitatea este menționată cu numele *Slobozia-Clinceni* având în compunere satele Slobozia (reședința), Clinceni, Ordoreanu și Olteni (Ciorogârla). În 1950, comuna a fost inclusă în raionul *V.I. Lenin* al orașului republican București, din care a făcut parte până în 1968. În 1981, la o reorganizare administrativă a județelor din zonă, comuna Clinceni a fost

Cunoscut ca și **Aeroclubul Teritorial „Aurel Vlaicu“ București**, aerodromul Clinceni este situat în sud-vestul Capitalei, în apropiere de Bragadiru. Zona de câmpie și clădirile cu înălțime redusă din apropiere fac din acest aerodrom un loc ideal pentru aviația ușoară. Aici puteți încerca saltul cu parașuta, puteți învăța zborul cu planorul sau cu un avion ușor.

transferată județului Giurgiu, până în 1985, când a trecut la *Sectorul Agricol Ilfov*, aflat în subordinea municipiului București, sector devenit în 1998 județul Ilfov. Pe teritoriul comunei Clinceni, *Repertoriul Arheologic Național*, menționează două situri arheologice: așezarea de pe malul nordic al Sabarului, numită „*Biserica lui Ramadan Paleologul*” (din epocile romană și medieval; sec. III-IV, IX-XI) și o altă așezare aflată pe ambele maluri ale Sabarului, pe șoseaua spre aeroport (epoca bronzului, neolitic și epoca migrațiilor). Tot la Clinceni se află și al treilea monument istoric, clasificat ca monument de for public și anume un *Monument în cinstea eroilor căzuți în Primul Război Mondial*. Între anii 1974-1976 aceasta a fost refăcut și i-a fost adăugată o placă comemorativă și cu eroii căzuți în cel de-al Doilea Război Mondial. El se află lângă biserica din Clinceni. Pe raza localității sunt cinci biserici, ca așezăminte creștin-ortodoxe. Avem astfel, Biserica din Clinceni, care are hramul „*Sfântul Ierarh Nicolae*”, zidită în anul 1680, în timpul lui Șerban Cantacuzino, de către Ramadan Paleologu (după cum o arată și fresca de pe fațada bisericii din 1694). Biserica din satul Slobozia are hramul „*Sf. Ierarh Nicolae*”. Prima biserică a fost construită aici între anii 1820-1835, ctitor fiind moșierul Gheorghe Bălteanu. În naosul bisericii, în partea dreaptă, se găsește piatra de mormânt a

acestuia, din anul 1837. Aici se află și cartea „*Octoihul Mare*”, scrisă cu litere chirilice și legată în piele, tipărită la Buda în anul 1811. Biserica de la Călțuna a fost construită în 1832 și are hramul „*Sfintei Treimi*”. Poartă denumirea de „Călțuna”, de la prima soție neoficială a lui Ștefan cel Mare, care era de origine din Brăila, și cu care viitorul domnitor al Moldovei a venit la București, în refugiu, la curtea lui Vlad Țepeș. Înclinăm să credem faptul că numele satului vine de fapt de la „călțunași”, flori purtate cu predilecție de tineri la nunți. Satul Călțuna este amintit pentru prima dată într-o hartă de proveniență rusă a generalului F.G. Bauer și apoi a generalului Hatov, la 1828. Biserica a fost ridicată în anul 1832. Din nefericire, în 2010, biserica a ars, nemaiputând fi reconstruită. În prezent se află în stadiu de proiect o nouă biserică.

Biserica din satul Olteni are hramul „*Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril*”. Denumirea de „Olteni” apare pentru prima dată, în documente, în anul 1821, când pe malul stâng al râului Ciorogârla s-au oprit o parte din pandurii lui Tudor Vladimirescu. Parohia Olteni a luat ființă în anul 2006. Biserica din satul Ordoreanu are hramurile „*Sf. Ierarh Nicolae*” și „*Sfinții Împărați Constantin și Elena*”. Numele satului se trage de la unul din generalii lui Tudor Vladimirescu, Urdăreanu, care a rămas în aceste locuri cu familia sa în jurul anului 1821. Construcția bisericii s-a făcut la anul 1877, biserica inițială având trei hramuri: „*Sf. Nicolae, Sf. Ioan Botezătorul și Sf. Haralambie*”. Biserica a fost demolată împreună cu întreg satul de către regimul comunist în anul 1987, pentru a face loc lacului Mihăilești. O biserică nouă a fost construită aici de curând. Pe 1 octombrie 2017, s-au împlinit 30 de ani de la demolarea satului Ordoreanu, dar mai ales de la renașterea lui. Cu această ocazie s-au încheiat și lucrările de amenajare ale „*Memorialului Satului*” și ale „*Muzeului*” organizat aici.

Prima școală din localitate, menționată în 1895

În documentele Primăriei din Clinceni, prima școală este menționată la anul 1895. În prezent aici funcționează un *Liceu cu profil sportiv*, cu clasele I-XII, *Școala Primară nr. 1 Clinceni*, *Școala Primară nr. 2 Olteni*, *Grădinița nr. 1 Clinceni* - grădiniță cu program prelungit și un centru social pentru copii. Mai este organizat un after-school, lângă Școala Mare, care lucrează cu *Fundația Regina Maria*. În comuna Clinceni mai funcționează și o policlinică. Ca tradiții locale putem menționa „*Ziua localității Clinceni*”, sărbătorită la data de 21 mai (de „*Sfinții Constantin și Elena*”), „*Ziua localității Ordoreanu, sat martir*” la data de 1 octombrie și „*Ziua de 1 iunie - Ziua Copilului*”. Nu am întâlnit meșteșugari locali, ci doar un singur fierar potcovar. Ca activitate artistică există în localitate recunoscutul „*Taraf din Clinceni*”. În prezent, în cadrul *Liceului din Clinceni* funcționează un grup vocal folkloric numit „*Zestea Ilfoveană*” (coord. prof. Eugenia Moise Nicolae, interpretează de române și muzică populară). Tot aici mai există un cerc de pictură (coord. prof. Mocanu Mihaela). La Grădinița nr 1 Clinceni, doamna Marioara Man Gheorghe se ocupă de grupul de copii „*Mlădițe Ilfovene*”, iar coregraful - instructor al trupei de dans „*Pasitos*” este Paul Șerban. Aici avem un nou spațiu destinat activităților culturale, respectiv Casa de Cultură, cu o capacitate de peste 200 de locuri. S-a ridicat și Teatrul de Vară „*Elena Gheorghe*”, destinat activităților culturale în aer liber. Pentru activități sportive avem *Stadionul Arena* (1.500 locuri; aici evoluează echipa F.C. Clinceni) și încă 6 stadioane sportive funcționale. De asemenea, pe raza localității se află complexul *Belvedere Grand BallRoom*, ca locație privată de divertisment și petrecere a timpului liber, care se află la doar 20 de minute (14 km) de Piața Unirii din București. Acest centrul de evenimente este așezat într-un cadru natural mirific, între trei lacuri, oferind condițiile perfecte pentru organizarea unor evenimente de neuitat: nunți de vis, botezuri sau alte tipuri de evenimente private sau corporatiste. Dacă vă luați zborul de la *Aerodromul Clinceni*, veți putea vedea de sus toate aceste obiective prezentate. Imaginea panoramică unică care se desfășoară în fața dumneavoastră, cu lacuri, ape, păduri și localități ilfovene, vă oferă ocazia vizionării unui peisaj de poveste. Veți simți că aveți cu adevărat aripi pentru un zbor ușor... Înapoi ■

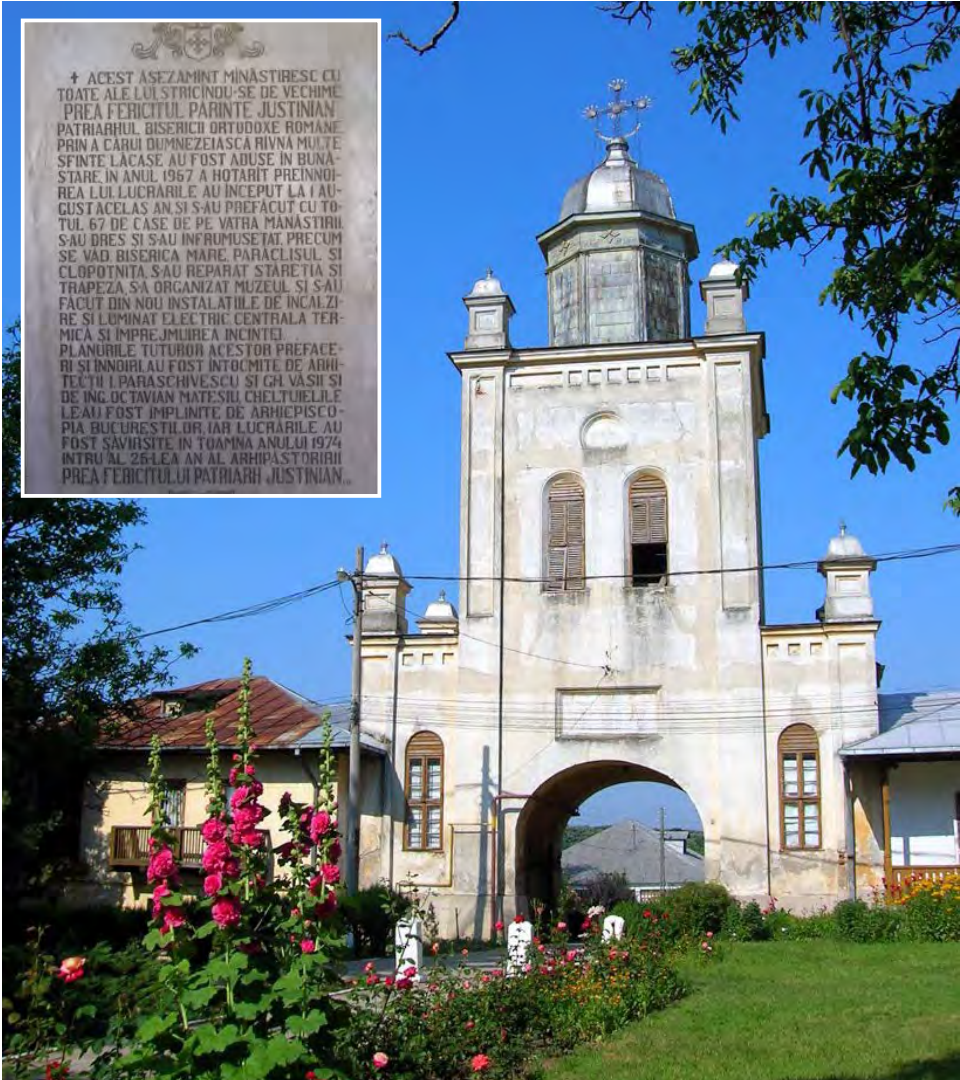
George V. GRIGORE

Sfânta Mănăstire Pasărea

✍ George V. GRIGORE

Situată în localitatea Pasărea, Brănești, **Mănăstirea Pasărea** se află pe malul râului cu același nume, râu care formează un minunat lac chiar în jurul mănăstirii, după care străbate cea mai mare pădure de lângă București, pădurea Cernica-Pasărea. Pentru a ajunge la ea, turistul, credincios sau mirean, va trebui să meargă din Șoseaua de Centură a Capitalei, pe DN 3, înainte de localitatea Brănești, pe un drum comunal, spre satul Pasărea. Aici, oglindindu-se în albastrul apelor și reflectându-se în verdele vegetației bogate, ochii vor vedea amsamblul architectural unic al acestui așezământ monahal.

Prima atestare a mănăstirii datează din 1813, când aici se afla o biserică din lemn ridicată de arhimandritul Timotei, stareț pe acea vreme la Mănăstirea Cernica. Biserica mare, cu hramul „Sf. Treime” îl are ctitor pe Sf. Ierarh Calinic de la Cernica, fiind zidită între anii 1846-1847. Pictura inițială în frescă, în stil neobizantin, a fost realizată chiar de pictori aduși special de la Muntele Athos. Catapeteasma este din lemn de tei sculptat, iar icoanele împărătești sunt pictate și îmbrăcate în argint aurit. Biserica de cimitir cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” a fost construită în 1834 și este pictată de Nicolae Polcovnicu și ucenicii săi în anul 1838. Clopotnița mănăstirii aflată la intrarea în incintă are 25 de metri înălțime, iar fosta trapeză a fost organizată ca muzeu. Colecția muzeului cuprinde icoane din lemn din sec. al XVIII-lea de școală italiană cu influență grecească, școală grecească, icoane pe sticlă - școală din Țara Românească, icoane îmbrăcate în argint, icoane din Palestina, cruci din filigran și sîdef, evanghelii și cărți din sec. al XIX-lea, goblenuri din sec. al XIX-lea, o stampă-acuarelă de Sztamari, cu regele Carol I participând la slujbă. În incinta mănăstirii se află și un atelier de croitorie unde se confecționează haine preoțești. Într-una din cele peste 30 de case monahale ale așezământului mănăstiresc a locuit și a lucrat cunoscutul sculptor Gh. Anghel (1904-1966). Aici a sculptat busturile lui Eminescu și Pallady și tot aici s-a stins din viață, fiind înmormântat în cimitirul mănăstirii. În acest cimitir și-au mai găsit odihna profesorul compozitor de muzică psaltică Ion Popescu Pasărea, generalul Cămărășescu, colonelul Macca, Alexandra

Șuțu, soția doctorului Carol Davila și alții. O parte din aceste monumente funerare sunt opere ale sculptorilor Gh. Anghel și Carol Storck (1854-1926) și ale arhitectului Heidewich, aleile cimitirului apărând ca o adevărată galerie de artă. Din punct de vedere geografic, teritoriul pe care se află Sfânta Mănăstire Pasărea face parte din Câmpia Vlăsiei, situată la o altitudine care variază între 50-100 m față de nivelul mării. Numele de *Câmpia Vlăsiei* a rămas de la vestitul *Codru al Vlăsiei*. Resturi ale acestui codru se mai păstrează și astăzi în Județul Ilfov. Datorită celor două ape curgătoare - Dâmbovița și Colentina, această zonă a Vlăsiei a fost locuită de oameni din vremuri imemorabile. Aceste ape, potolite în numeroase lacuri bogate în pește și păsări sălbatice, în tufișuri întinse de stuf, papură și trestie, îngemănate cu codrul Cernica-Pasărea, au oferit poporului din zonă, un sistem natural de apărare și refugiu din fața numeroaselor încercări istorice la care a fost supus, cât și un valoros rezervor de hrană și materiale necesare vieții. Labirinturile de stuf și codrul din împrejurimi au oferit adăpost de asemeni și vestiților haiduci locali.

„Să vă înmulțiți ca furnicile acelea!”

Legenda înființării la anul 1813 a Mănăstirii Pasărea spune că starețul Mănăstirii Cernica, Arhimandritul Timotei, a fost rugat de trei călugărițe să le facă și lor un mic schit în pădurile din jur. Starețul Timotei a pornit alături de ele și încă un părinte prin desigurul codrului. Pe cale, tot timpul i-a însoțit o pasăre care zbura prin copaci și ciripea într-un fel anume. Când au ajuns la locul unde se află actuala Mănăstire, pasărea s-a așezat pe un stejar bătrân și ciripea din ce în ce mai tare, de teamă ca nu cumva să nu fie sesizată. La tulpina stejarului era un mușuroi mare de furnici. Atunci starețul Timotei, îndemnat de Duhul Sfânt, a înfipt

toiagul în pământ și a zis: „Aici să fie altarul bisericii”, apoi a binecuvântat locul acesta și, întorcându-se către maici: „Să vă înmulțiți ca furnicile acelea”. Iar de la pasărea aceea ce i-a însoțit în codru, primul schit care s-a înființat aici s-a numit „Pasărea”, denumire care se păstrează și astăzi. Când a pus piatra de temelie a complexului mănăstiresc de la Pasărea, Sf. Calinic avea experiența ctitoriei de la Cernica, pe care a căutat s-o imite architectural și pictural. Și Mănăstirea Pasărea, ca și Cernica nu a fost înconjurată de ziduri înalte de piatră, cu metereze și drum de strajă, cum sunt mănăstirile din nordul Moldovei, ci are un gard simplu, din beton. În schimb are portal, iar turnul clopotniței este retras și prins în ansamblul chiliilor în formă de „U”. Spre deosebire de structura clasică a mănăstirii românești, în care chiliile sunt lipite de zidul de incintă, la Mănăstirea Pasărea acestea sunt înlocuite cu construcții de tip „casă de locuit”, într-o arhitectură

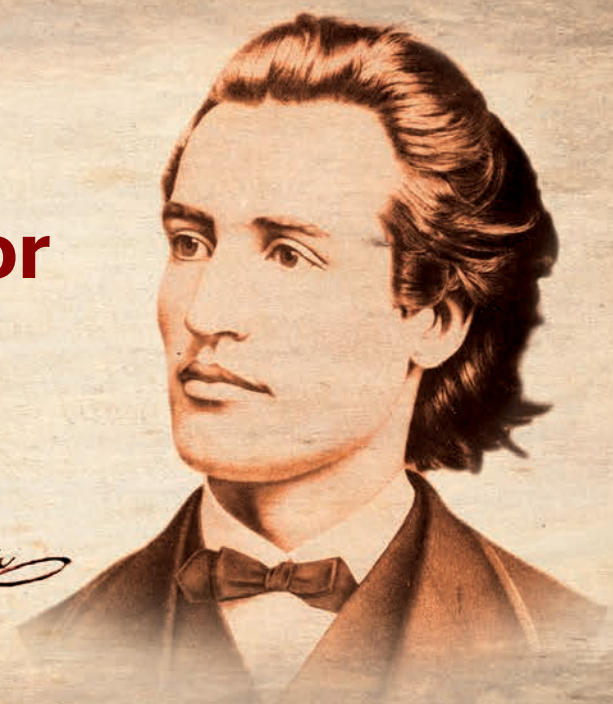
populară românească tipică sec. XVIII și XIX, desfășurându-se de o parte și de alta a drumului de incintă care înconjoară suprafața propriu-zisă a Mănăstirii. Biserica Mănăstirii Pasărea este monumentul principal al întregului complex. Plasată în mijlocul incintei, aceasta se remarcă prin mărime și eleganță, simplitate decorativă și echilibrul proporțiilor. Datorită dimensiunilor sale (39m lungime și 17m pe axul longitudinal al barelor laterale din zona naosului), poate fi apreciată fără greș drept o impunătoare catedrală. Arhitectura bisericii Mănăstirii Pasărea reprezintă o sinteză originală și reușită a unor elemente din structura bisericilor din sec. XVII-lea din Țara Românească. Are formă treflată cu navă centrală și pridvor, dar prevăzut cu ferestre. Este dotată cu trei turle de formă octogonală. Cea mare este deschisă până în plafon; este centrată fața de axul Bisericii și susținută de naos. Are 4 ferestre dreptunghiulare situate pe laturile cardinale, care împreună cu cele 10 ferestre practicate în pereții laterali ai bisericii, aduc lumină în interior. Acoperișul nou și strălucitor este din tablă zincată. Pereții laterali, înalți de cca. 8 m sunt împărțiți în trei registre. Interiorul spațios este împărțit în pridvor, pronaos, naos și altar. Deasupra ușii la intrarea în pronaos se află pisania scrisă cu litere chirilice. Se păstrează pictura în frescă, restaurată de pictorul Toma Lăscoiu, în perioada 1980-1982. Tâmpla Bisericii este cea originală, sculptată în lemn de tisă la Viena. Ea reflectă influențe occidentale precum: coloane cu cornișe în stil corintic; ornamentele și stucaturile cuprind bogate motive florale și viță de vie îmbrăcată în foiță de aur. Fiecare detaliu este lucrat cu o minuțiozitate extremă, iar privitorul este copleșit de bogăția și măreția întregului ansamblu. Pașii mă conduc către ieșire și, o dată ieșit afară, parcă aud un cântec de pasăre ce vine din păpurișul aflat în jurul lacului, ce încearcă să spună ceva... Sau mi s-a părut... ■

15 IANUARIE

Ziua Națională a Culturii Românilor

EMINESCU

UN VERITABIL CRONICAR AL MOMENTULUI

Iliață MIHALEA

Privind de la înălțimea tărilor divine:
Am întrebat munții, unde-i cea mai frumoasă pajistă? Mi-au răspuns, în Munții Carpați!

Am întrebat mările, care-i cea mai liniștită dintre ele? Mi-au răspuns, Marea Neagră!
Am întrebat Cerul, unde-i cel mai frumos? Mi-a răspuns, deasupra României Mari!
Am întrebat plantele, unde vor să crească? În pământul bogat al României - mi-au răspuns. Și păsările și fluturii și găzele și animalele și râurile se simt acasă în România.
Am întrebat oamenii, unde este Poezia sufletului lor? Și mi-au răspuns, la Eminescu! De parcă Eminescu a primit poezia de la Dumnezeu special ca să le-o aducă oamenilor. Și a adus-o! A adus-o încărcată de emoție, când e de iubire, plină de vibrație când vorbește cu viața și sfâșiată de durere când e tristă.

Acesta e Eminescu, Luceafarul care luminează cu speranță și iubire inimile fraților săi români de pretutindeni. Totuși, Eminescu e Om, nu e Zeu. Un om care a văzut lumina zilei în data de 15 ianuarie 1850 și și-a pus propria viață în slujba artei. Poet, prozator, dramaturg, dar și jurnalist, Eminescu a fost considerat de către cititorii români, cât și de criticii literari-postumă drept cea mai importantă voce poetică din literatură română.

Receptiv la romantismele europene de secol XVIII și XIX, a asimilat viziunile poetice occidentale, creația sa dovedind că aparține unui romantism literar relativ întârziat. Implicat în viața publică prin

meseria de jurnalist, Eminescu a reușit să deranjeze câțiva lideri politici prin gândirea sa economică sau politică de natură conservatoare. Publicistica eminesciană oferă cititorilor o radiografie realistă a vieții politice, parlamentare sau guvernamentale din acea epocă. În plus, ziaristul era la nevoie și cronicar literar sau teatral, scria despre viața mondenă sau despre evenimente de mai mică importanță, fiind un veritabil cronicar al momentului. Eminescu, practice, a luminat de-a lungul vremii drumul poporului sau cu lumina Luceafărului veșnic îndrăgostit și a inspirat generații de poeți care au înțeles de la el tainele scrierii și ale prinderii cuvintelor în

versuri sau fraze care trezesc emoția în sufletul oamenilor.

Ca semn de recunoștință, oamenii de cultură au stabilit ca ziua nașterii lui Mihai Eminescu să fie cunoscută și ca „Ziua Națională a Culturii Românilor”. Astfel, în această zi, poporul român își celebrează identitatea și își prețuiește valorile naționale prin diverse activități culturale. Centrul Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Ilfov a marcat „Ziua Națională a Culturii Românilor”, împreună cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, prin două acțiuni culturale susținute de artiști consacrați, împreună cu grupuri de copii, în școlile din

Chitila și Brănești. Evenimentul a început cu un moment poetic susținut de actori profesioniști, fiind urmat de cântece pe versurile lui Eminescu. De asemenea, elevii din școlile unde a fost marcat evenimentul au recitat multe poezii.

Prin această implicare, Centrul Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Ilfov dorește să evidențieze necesitatea existenței a unor repere culturale, a unor modele în educație și artă. Poetul nostru național, Mihai Eminescu, este un astfel de model pe care ar trebui ca să îl urmărim cu toții.

MAI AM UN SINGUR DOR

Mihai Eminescu

Mai am un singur dor:
În liniștea serii
Să mă lăsați să mor
La marginea mării;

Să-mi fie somnul lin
Și codrul aproape,
Pe-ntinsele ape
Să am un cer senin.

Nu-mi trebuie flamuri,
Nu voi sicriu bogat,
Ci-mi împlețiți un pat
Din tinere ramuri.

Și nime-n urma mea
Nu-mi plângă la creștet,
Doar toamna glas să dea
Frunzișului veșted.

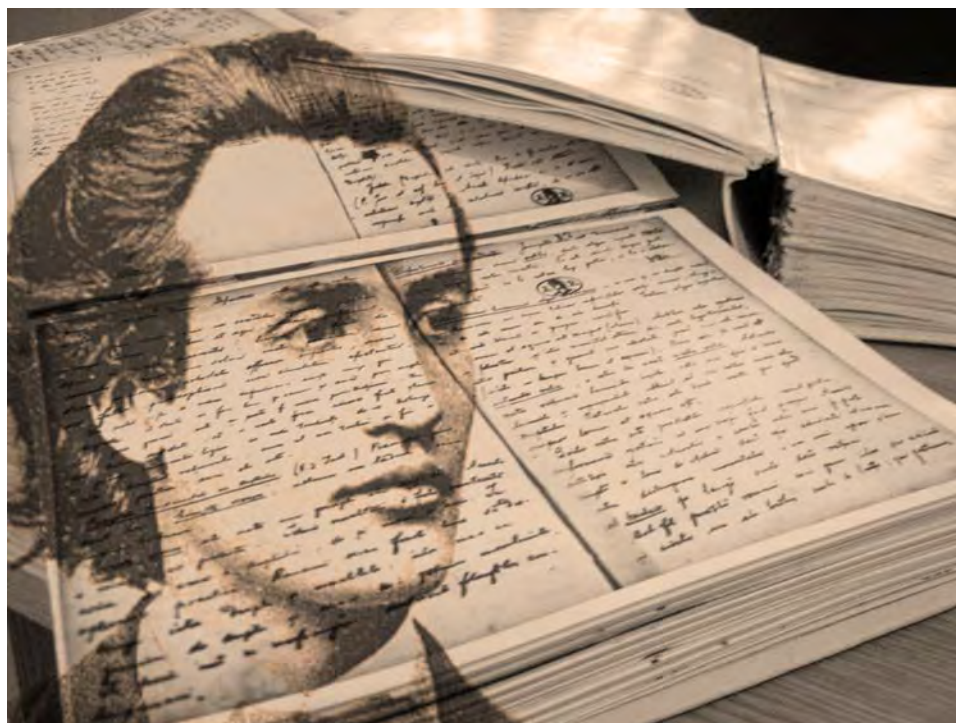
Pe când cu zgomot cad
Izvoarele-ntruna,
Alunece luna
Prin vârfuri lungi de brad.

Pătrunză talanga
Al serii rece vânt,
Deasupra-mi teiul sfânt
Să-și scuture creanga.

Cum n-oi mai fi pribeag
De-atunci înainte,
M-or troieni cu drag
Aduceri aminte.

Luceferi, ce răsar
Din umbră de cetini,
Fiindu-mi prieteni,
O să-mi zâmbească iar.

Va geme de patemi
Al mării aspru cânt...
Ci eu voi fi pământ
În singurătate-mi.

*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma, de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fii-ți mândru asta le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.
La mulți ani România!*

Încă de la formarea Poporului Român, ca nație distinctă între popoare, locuitorii acestor plaiuri au avut o singură dorință majoră: UNIREA!

În 1859 s-au organizat alegeri în Țările Române.

La **5 ianuarie**, la Iași, a fost ales domn al Moldovei colonelul **Alexandru Ioan Cuza**.

La **24 ianuarie**, la București, a fost ales domn al Țării Românești tot colonelul **Alexandru Ioan Cuza**.

Prin dubla alegere a lui **Cuza** ca domn la Iași și București, la **24 ianuarie 1859** românii au înfăptuit o **unire adevărată** și nu una formală, așa cum voiau marile puteri.

Înființat din contopirea a două popoare, cel Dac și cel Roman, dar și copleșit de mai multe popoare migratoare, poporul Roman a fost încă de la începuturi împărțit în mai multe provincii teritoriale - teritorii în care se vorbea aceeași limbă și în care locuia același neam, existau conducători distincte dar și un mod diferit de independență. Rând pe rând, provinciile românești au fost supuse atât turcilor, austro-ungarilor dar și altor popoare migratoare. Primul pas către Unire a fost făcut de domnitorul Mihai Viteazul, la 1600, acesta fiind primul conducător care reușește pentru o scurtă perioadă unirea celor trei țări surori într-una singură. A fost împlinirea unui vis și

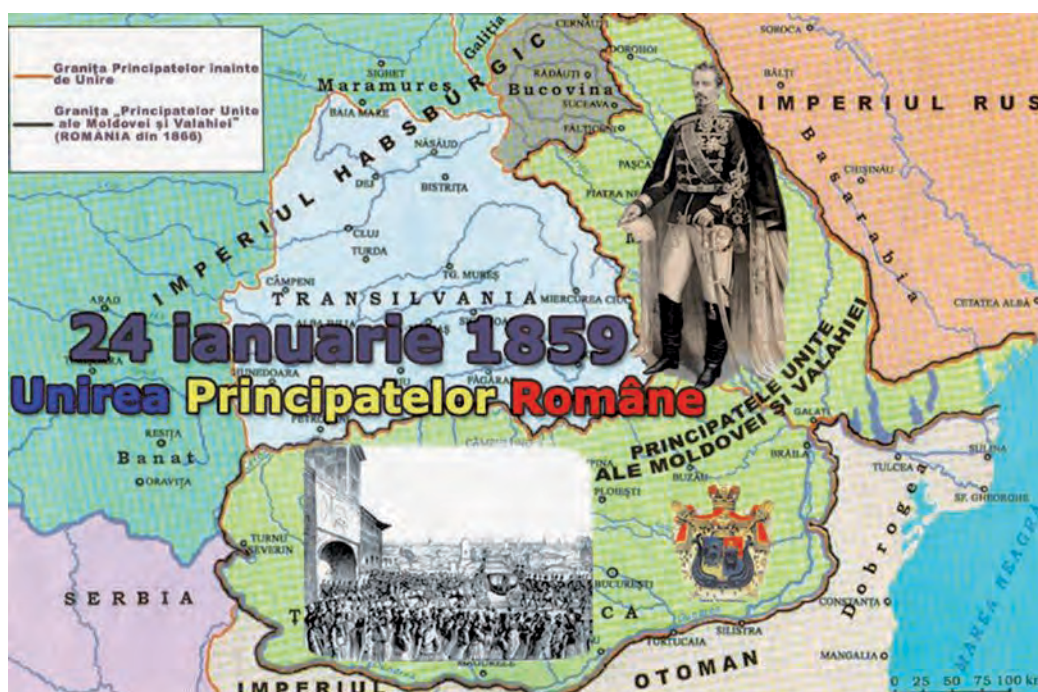
modelul de urmat pentru generațiile viitoare. Ani de-a rândul, românii au așteptat ca Marea Unire să se repete și să rămână așa în veci. Însă următorii pași în acest sens au fost făcuți abia în preajma lui 1859, în luna ianuarie, când Alexandru Ioan Cuza a fost ales domnitor al Moldovei, iar apoi, la 24 ianuarie 1859, domnitor al Țării Românești. Astfel, primul pas către Unire s-a făcut prin Unirea Mică, așa cum figurează în istorie.

Marea Unire va veni mai târziu, în 1918, când alături de Transilvania, Banatul, Crișana și Maramureșul formează împreună România Mare.

Centrul Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Ilfov a început Anul Centenar al Unirii cu un eveniment cultural organizat în orașul Bragadiru. Aici, împreună cu primăria și consiliul local s-a desfășurat un spectacol susținut de Fanfara Electrecord și de artiști, cântăreți și dansatori populari din județ. Spectacolul a început pe promenada Casei de Cultură din Bragadiru, unde am avut parte de o defilare muzicală. Evenimentul a continuat în interiorul casei de cultură cu numeroase melodii și dansuri îndrăgite de publicul ilfovean.

În speranța că Anul Centenar va fi omagiat din suflet de toți românii, urăm tuturor românilor un călduros La Mulți Ani în cel mai important moment al existenței noastre! ■

Ilia Mihaela

Izvor de Literatură cu Ioan Gheorghişor

Rep: Când ați scris prima dumneavoastră poezie și care a fost aceasta?

Ioan Gheorghişor: E o întrebare la care nu știu să răspund cu exactitate. Cred că aveam opt-nouă ani când am început să scriu versuri. Cert este că am debutat (fără a mai pune la socoteală poeziile reproduse anterior la rubrica Poșta literară a unui ziar județean) pe 31 martie 1971, la 17 ani, când, în suplimentul literar al cunoscutului ziar național „Scânteia tineretului“, mi s-a publicat un grupaj de șapte poezii, intitulat Rapsodii, cu care am obținut premiul al treilea la un important concurs de poezie. Participasem la competiție, alături de tineri autori, dintre care unii au ajuns, mai apoi, scriitori cunoscuți. Rezultatul meu era mai bun decât al unora dintre ei... Mi s-a propus să debutez editorial la 17-18 ani, dar am refuzat, pe motiv că poeziile mele nu sunt suficient de valoroase pentru a alcătui conținutul unei cărți. Mai târziu am regretat că am ratat această oportunitate, căci am debutat editorial mult mai târziu.

Rep: De unde credeți că a venit această pasiune pentru a scrie poezii?

Ioan Gheorghişor: Nu știu, de undeva din mine, e o componentă a structurii mele sufletești. Poate de aceea și majoritatea articole-

Am dialogat cu un scriitor sincer, care nu se teme de provocările lumii cotidiene în ciuda avalanșei de publiciști iviți peste noapte ca ciupercile după ploaie. Pasiunea sa pentru scris și fervoarea sincerității sale ne oferă o literatură autentică și magnetizantă.

lor mele de critică sau de istorie literară vizează poezia, nu proza ori dramaturgia. Teza mea de doctorat are ca subiect tot poezia (se intitulează Poezia Ilenei Mălăncioiu).

Rep: Care este izvorul de inspirație al dumneavoastră, când compuneți poezii?

Ioan Gheorghişor: Cred că se impune o precizare aici: eu, astăzi, scriu mai rar poezii, activitatea mea e orientată, în principal, spre critica și istoria literară, spre cercetare. Am publicat zeci de articole în reviste de cultură și volume de specialitate. Ultima carte de beletristică publicată de mine este una de proză scurtă, iar în curs de apariție se află un volum monografic. Am publicat și o carte cu scop didactic. Am desfășurat, încă din facultate, o intensă activitate jurnalistică, publicând numeroase articole în reviste și ziare, am fost redactor șef-adjunct la revista studenților craioveni și șef al subredacției Craiova a revistelor naționale ale studenților români „Viața studențească“ și „Amfiteatru“, am lucrat apoi, în Chitila, mai mulți ani, la ziarul local. În plus, îndrum activitatea puștinilor elevi talentați pe care îi am pe tărâmul creației literare, deseori cu succes, întrucât câștigăm, când participăm, premii la concursuri naționale importante. Revista școlii din Chitila, „Mesaj

185“, a fost fondată de mine, acum mulți ani, și apare și azi, tot sub îndrumarea mea (de curând a apărut numărul 20 al acesteia).

Rep: Ce înseamnă frumosul, cum reușim să-l surprindem într-o lume stereotipă?

Ioan Gheorghişor: Frumosul se găsește peste tot, sub diverse forme și în cantități variate, dar cel mai important este acela care se află în interiorul nostru. Pe cel din afară avem datoria să îl căutăm permanent: în artă, în natură, în semenii noștri; pe cel din noi trebuie să îl găsească însă alții, sarcina noastră e aceea de a-l aduce cât mai aproape de atitudinea și de faptele noastre.

Rep: V-ați dorit dintotdeauna să fiți scriitor? Ce rol a jucat literatura în viața dumneavoastră?

Ioan Gheorghişor: Da, mi-am dorit, dar, judecând după numărul de cărți publicate, nu mă consider încă cine știe ce scriitor, după cum nici aceia care publică două-trei cărți pe an, în general, pe banii lor, cărți lipsite de valoare, nu ar trebui să se considere scriitori, doar pentru că...scriu. Nu cred că e cazul să mai spun că există autori destui care au fost reținuți de istoria literară pentru o singură poezie sau pentru o singură carte.

În viața mea, literatura a fost și este cea care mi-a dat multe satisfacții: datorită ei trăiesc, căci ea este esența profesiei mele, literatura mi-a dat satisfacții morale, mi-a oferit, în urmă cu câțiva ani, și o șansă neașteptată: aceea de a obține titlul științific de doctor. Cu toate acestea, am regretat toată viața că nu am ajuns niciodată pe prima treaptă a unui podium de premiere, cu prilejul vreunui concurs internațional, iar fanfara să intoneze, în cinstea victoriei mele, imnul acestei țării, pe care cu drag o reprezentăm... În viață, am considerat că e bine să încerci să fii în mereu în frunte. Nu întâmplător, revista școlii noastre are pe copertă deviza Fanfara nu cântă decât pentru învingători!

Rep: Ce gen literar preferați și ce autor în mod special?

Ioan Gheorghişor: Sunt un mare iubitor al genului liric. Poetul

preferat a fost însă mereu altul: la început, Labiș, apoi Bacovia, Blaga, Arghezi, Marin Sorescu, Ileana Mălăncioiu, Ana Blandiana... Mai exact, acum nu mai am unul anume, pe mulți dintre ei, îi prefer doar pentru o parte a creației lor, nu integral.

Rep: Unde vedeți locul literaturii române în cadrul literaturii universale?

Avem o literatură destul de bună, dar proza și dramaturgia, cu câteva excepții, nu sunt de nivel mondial, de aceea românii citesc mai mult opere ale unor autori străini; poezia, în schimb, are valoare, e peste ceea ce se scrie în multe țări.

Rep: Dintre poeziile scrise de dumneavoastră, care este cea preferată și de ce?

Ioan Gheorghişor: Nu am o poezie preferată, dar îmi plac câteva, între care și Muzeul expresiilor umane, fie și pentru că marea poetă Constanța Buzea a considerat-o excepțională...

Rep: Cum ați descrie, în câteva cuvinte, mesajul celei mai recente poezii?

Ioan Gheorghişor: Cele mai recente poezii au o mai accentuată tentă filosofică, vorbesc despre toamnă, ca anotimp nedorit al vieții, despre dragoste și despre necesitatea ca ea să fie statornică, veșnică, împlinită.

Rep: La ce poezie lucrați în prezent?

Ioan Gheorghişor: La una de care, desigur, nu sunt pe deplin mulțumit, și care, probabil, va suferi, ca și altele, un lanț de modificări, până să i se pună un punct final...

Rep: Care este mesajul dumneavoastră pentru cititorii poeziilor al căror autor sunteți?

Ioan Gheorghişor: Nu e un mesaj pentru a citi ceea ce scriu eu, ci este un sfat pentru cei mai tineri cititori de poezie: să refuze lecturile lipsite de profunzime, care nu au un mesaj, oricare ar fi el, care te duc doar într-o zonă a superficialului, a lucrului facil și banal. Poezia trebuie să-ți transmită ceva important, dar ceva îmbrăcat într-un strai de sărbătoare.

Rep: Cum privește poetul Gheorghişor ochiul criticii, deloc de evitat în lumea literară?

Ioan Gheorghişor: Fără intervenția criticii literare, mulți poeți s-ar crede prea buni. O cronică mai puțin favorabilă îi mai aduce cu picioarele pe pământ pe autorii foarte prolifici, dar mai puțin telentați. Pe de altă parte, criticii literari sunt uneori părtinitori, subiectivi sau sunt robii propriilor preferințe, ignorând posibilitatea ca o parte dintre cititori să aibă gusturi diferite (mă refer doar la cei care se pricep la poezie, desigur!). Nu este aici locul să vă amintesc câte opere literare au fost refuzate de edituri, pentru ca, apoi, unele dintre aceste creații să ajungă chiar capodopere ale genului... ■

Ionela MIRCEA

SCRISOARE LUI MIHAI EMINESCU

De Ioan GHEORGHISOR

Vinovat ai fost pentru cerul senin și fără contur
Chinuindu-se să intre în lacul cel verde și lin,
Lacrima codrului.
Doar copilăria ți-a dat de furcă din greu,
Însoțindu-te mereu, peste tot,
Stea a norocului tău.

Ți-a fost stăpână luna,
Floarea de salcâm ți-a tulburat dragostea,
Dragostea ți-a tulburat liniștea,
Iar neliniștea ți-a îndoit viața.

Ai fost sărac doar cât ai vrut să fii,
Căci ai avut păduri de-argint,
Și codri de aramă,
Și lumi de povești cu feți-frumoși din tei,
Și preafrumoase fete
Din rude mari, împărățești.

Ai coborât în veacuri apuse de mult
Sau ai urcat spre o stea
Încolțită-n cer, de-a dreapta Luceafărului.

VIDRA UN LOC ÎNCĂRCAT DE ISTORIE

Zeița de la Vidra este un vas-statuetă feminină de cult care a fost descoperit într-un sit arheologic din comuna Vidra - Ilfov. Vasul are 38 cm înălțime și este considerat drept o capodoperă a artei neolitice târzii (cca. 5.500 - 5.000 î.Hr.). Modelat fără cap, vasul de cult nu ne oferă șansa de a ști dacă avea inițial capac sau un cap mobil. Silueta statuetei se remarcă prin masivitatea jumătății superioare a corpului, brațele fiind subțiri și păstrând proporția toartelor vasului. Palmele, cu cele cinci degete în poziție neanatomică, au fost exagerate ca dimensiuni pentru a avea o suprafață mai mare de prindere a bazei toartelor de corpul vasului. Decorul incizat, format din cercuri concentrice, triunghiuri și alte elemente figurative dispuse în părțile anatomo-funcționale ale corpului omenesc, simbolizează fecunditatea, fertilitatea și practicarea cultului solar.

Vidra este o comună formată din satele Crețești, Sintești și Vidra (reședința). Aceasta se află la 11 km sud de București, așezată pe râul Sabar, afluent al Argeșului. Preocuparea principală a locuitorilor Vidrei este legumicultura. Două obiective din Vidra au fost incluse în lista monumentelor istorice din județul Ilfov ca monumente de interes local, ambele ca situri arheologice. Situl „Tell Vidra” de pe malul stâng al Sabarului, cuprinde o așezare din secolul al XVIII-lea, una din secolele al IX-lea-al XI-lea, una din secolele al III-lea - al IV-lea e.n. și două așezări neolitice, dintre care una a fost încadrată în cultura Gumelnița. Cea mai importantă descoperire din zonă este vasul ceramic numit „Zeița din Vidra”. Un alt obiect cu valoare de tezaur din perioada neolitică, de data aceasta aparținând culturii Boian, este un suport de vas din lut. Ambele obiecte sunt expuse la Muzeul de Istorie și Artă al Capitalei. Celălalt sit arheologic se află tot pe malul Sabarului, lângă calea ferată București-Giurgiu, și conține o așezare din perioada secolelor XVII-XVIII. Denumirea de

„Vidra” pare a fi dată de existența vidrelor, aici trăind asemenea animale carnivore subacvatice, jucăușe (*Lutra Vulgaris*).

Privind în timp

Privind în timp, la sfârșitul primei jumătăți a mileniului al IV-ea î.Hr., Vidra se afla în ultima fază de dezvoltare a „Culturii Boian”, iar după 2.500 î.Hr., intră într-o fază superioară de tranziție către „Cultura Gumelnița”. Cultura Gumelnița are mai multe aspecte comune cu „Cultura Vidra”. Și aici găsim statuete feminine cu vas pe cap, aceleași locuri de amplasare a locuințelor, aceleași măsuri de apărare. Așadar, meșteșugurile comunei Vidra au fost locuite de o populație getică aflată până în mileniul I-IV î.Hr. în organizație tribală. Era o populație sedentară care se ocupa cu agricultura și creșterea animalelor, cunoștea meșteșugul olăriei și al prelucrării silexului, osului și cornului de animal. Mica societate care s-a format în neolitic pe aceste meleaguri și-a continuat existența din generație în generație către vremurile noastre, o găsim prezentă și în timpul stăpânirii romane în Dacia (106-271 e.n.). În 1972 aici a fost descoperită o monedă din bronz, cu chipul împăratului roman Filip Arabul și inscripția: „Imperium Philipus” pe avers, iar pe revers era reprezentată provincia Dacia prin chipul unei femei care ținea în brațe emblemele celor două legiuni romane aflate în Dacia. Moneda este furată de la muzeul școlar, unde era depusă, dar, nu după mult timp, este descoperită o a doua monedă romană de același fel. Locul descoperirii acestor monede se află pe o înălțime terasată a râului Sabar, la circa 500 m depărtare de punctul Măgura. Astfel se poate consemna și trecerea elementului roman pe aici, apoi a marilor migrații ce au urmat, sfârșind cu actuala populație care se bucură de pământul mănăs și natura darnică. La sfârșitul secolului al XIX-lea erau organizate două comune diferite, în cadrul

plășii Sabar din județul Ilfov: Comunele Crețești-Sintești și Străini-Dobreni. În 1950 ambele comune care azi reprezintă Vidra au devenit reședința Raionului Vidra din regiunea București. În 1968 fostul Raion Vidra devine Comuna Vidra și aparține de Giurgiu. În 1981 Vidra trece la Ilfov. În 1986 a trecut la Sectorul Agricol Ilfov din subordinea municipiului București, sector devenit în 1997 județul Ilfov. Pe teritoriul comunei Vidra sunt 4 biserici, din care una nouă, în construcție, cu regim privat. Prima se află în Parohia Vidra (hramul „Dimitrie, izvorătorul de mir”), iar cea de a doua se află în Parohia Crețești (hramul „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”). Tot în Crețești avem și o Biserică privată, iar apoi mai este Biserica Parohiei Sintești - cu Hramul „Adormirea Maicii Domnului”. În comuna Vidra se află Liceul Teoretic „Alexandru Rosetti”, cu profil umanist. În cadrul liceului se află o miniexpoziție cu artefacte neolitice ridicate din siturile istorice de pe teritoriul comunei Vidra, în urma unor periegeze. Liceul are și două grădinițe în tutela sa. Aici se află Școala Primară nr. 1 și Grădinița nr. 2, dar și Școala Primară clasele I - IV și Grădinița nr. 1. Mai avem Școala Gimnazială Nr. 2 - Crețești, cu clasele I - IV, Grădinița Nr. 3 - Crețești, Școala Gimnazială nr. 2 - Crețești (clasele V - VIII), Școala Gimnazială nr. 3 - Sintești (clasele I - VIII), Grădinița Sintești - la Școala Gimnazială nr. 3 și Grădinița nr. 4 - grupe preșcolare de la Sintești. Putem

menționa ca simbol al localității monumentul „Zeița de la Vidra”, aflat în incinta Liceului „Alexandru Rosetti”. Mai amintim cele trei monumente dedicate eroilor neamului, respectiv: Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial de la Vidra, Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial de la Crețești și Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial de la Sintești.

Ca tradiții locale a existat aici un ansamblu folcloric de dansuri populare, la liceu, numit „Ansamblul Doruleț”. În prezent funcționează un cerc de pictură pe sticlă și pictură religioasă la liceu (îndrumătoare prof. Rădulescu Ana) și un cerc de literatură în cadrul aceleiași instituții. În comună se organizează anual „Zilele Localității Vidra”, pe 8 septembrie. Nu au fost identificați meșteșugari populari locali, nu sunt rapsozi, formații de muzică, soliști, sau alți artiști valoroși. În Vidra sunt trei cămine culturale - la Vidra, Crețești și Sintești - care necesită ceva modernizări, dar și o sală de sport, la Crețești. Mai există o bază sportivă la Liceul „Alexandru Rosetti”, cu două terenuri de mini-fotbal și un stadion aflat în lucru. ■

MAGIA CRĂCIUNULUI DIN VIDRA

Spiridușii Moșului, împreună cu îngerii Crăciunului au făcut echipă pentru a aduce în comuna Vidra „Magia Crăciunului”, printr- un eveniment denumit “Un zâmbet de Craciun”, care a avut loc în data de 20 decembrie 2017.

Evenimentul a reprezentat un spectacol fascinant plin de lumină, culoare, artiști pregătiți să creeze Magia Crăciunului cu colinde tradiționale românești și internaționale, momente de dans, cântări religioase, un Moș vioi și plin de haz, care a participat la toate

momentele împărțind cadouri și îndemnând participanții la dans și voie bună. Spectacolul a reușit să aducă zâmbete de bucurie pe fețele zecilor de copii și părinți participanți la manifestare. Emotiile transmise de copii prin intermediul colindelor a făcut ca sala să vibreze plăcut într-o linie melodică angelică. Spectator fiind am simțit legătura creată între participanți, colaborarea lor în vederea realizării acestui eveniment caritabil în oferirea sprijinului pentru trei frați de 7, 9, 13 ani din comuna Berceni, cât și pentru un baietel de 12 ani din Vidra care întâmpină diverse dificultăți. Manifestarea a reușit și promovarea tinerelor talente care se

află în plină ascensiune, cei prezenți învățând astfel să fie generosi și buni. Lumina reflectoarelor le-a pus în evidență atât calitățile artistice, dar mai ales generozitatea...că cine știe ce mari artiști se ascunde în sufletele lor pure de copii! Evenimentul a fost organizat de Centrul Cultural Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Primăria comunei Vidra și Școala Gimnazială nr 2 Crețești - Vidra. Momentele artistice din cadrul spectacolului au fost susținute de corul Minisong, unul dintre cele mai cunoscute și apreciate coruri de copii, care are în spate un număr impresionant de recitaluri, concerte și spectacole, avându-l ca dirijor pe Vicențiu

Enache. Au interpretat colindele „Domn, Domn să-nălțăm”, „Sculați gazde”, melodia „Prin fulgi de nea” - muzica și versuri Vicențiu Enache - și melodiile populare „Țurăi”, „Trandafir de la Moldova” și „Aseară ți-am luat basma”. În continuarea programului, au urmat trupele de dans Instinct Dance, coordonată de Alice Ionescu și Synchonos Dance (membrii trupei având

vârste cuprinse între 4 și 13 ani). Deși sunt la început de drum în artele dansului, cei care compun trupa de dans modern a Școlii Gimnaziale nr 2 din Crețești și ai Școlii Gimnaziale Sintești au hotărât să întâmpine Crăciunul cu bucurie, dăruind asistenței un regal de dans. În încheiere au urcat pe scenă, încântându-ne cu vocile angelice, cei care compun corul psaltic Sfântul Cosma Melosul. Corul este alcătuit din studenți de la Facultatea de Teologie Justinian Patriarhul - din București. Ei au interpretat colinde tradiționale românești - „Sculați, sculați, boieri mari”, „Noi umblăm să colindăm”, „Draga mea gazdă frumoasă”, „Îmbucură-te om bun” și „Urare din popor”. Corul a fost dirijat de Adrian Petrea. Rețeta pentru Magia Crăciunului constă într-o cană cu zâmbete de copii, o lingură cu suflute de îngeri, un pachet de spiriduși încărcăți cu voie bună, un cub cu Moș Crăciun vioi și plin de haz, o cană cu generozitate, iubire și să nu uităm un kilogram de dragoste pentru semenii noștri. La Vidra am învățat această rețetă cu ajutorul celor 300 de copii participanți. Astfel, cooperarea organizatorilor a reușit să aducă zâmbetul pe chipul copiilor și lacrimi de bucurie în ochii participanților. ■

Ionela MIRCEA

Anica POPA

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov își continuă programul educațional privind susținerea și promovarea elevilor ilfoveni la concursurile naționale și internaționale de artă. La invitația Școlii Populare de Arte Plastice și Decorative Pitești, centrul nostru

de cultură a onorat prezența cu un număr de opt elevi laureați ai altor competiții, aceștia prezentându-și talentul în cadrul „Expoziției Internaționale de Arte Plastice și Decorative” cu tema „Omul și Natura”. Pentru acest concurs au fost trimise cele mai bune lucrări, pictură pe pânză și pictură pe sticlă, acestea obținând premii: Stoian Gabriela de 13 ani de la Liceul

ÎNCĂ O RECUNOAȘTERE A TALENTULUI ELEVILOR DIN ILFOV

Teoretic „Ioan Petruș” din Otopeni a obținut premiul al treilea, fiind premiați, de asemenea, Matei Andrada (12 ani), Danila Georgiana Denisa (13 ani), Sava Andreea (14 ani) și Toma Vlad (10 ani) de la Școala nr.1 „Prof. Ion Vișoiu” din Chitila. Au obținut mențiuni Claudia Doroftei (10 ani), Ion Miruna (10 ani) de la Școala Gimnazială nr.1 Berceni și Rădulescu

Mihai (12 ani) din Berceni, elev la Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonița”. Copiii au fost îndrumați de Mariana Badea (Chitila) și Ana Rădulescu Ana (Berceni), cu sprijinul directorului C.J.C.P.C.T. Ilfov, Iliuță ihalea, al directorului Școlii nr.1 „Prof. Ion Vișoiu”, Ștefania Duminică și al inspectorului C.J.C.P.C.T. Ilfov, Anica Popa. ■

Salonul Internațional de Artă Naivă - imagine, culoare și tradiție -

În pragul sărbătorilor de Crăciun, printre diverse evenimente dedicate sărbătorilor în București s-a remarcat și unul care nu se înscrie obligatoriu în peisaj - o expoziție cu viață lungă, organizată din doi în doi ani și ajunsă la cea de-a XIV-a ediție în 2017. Este vorba despre Salonul Internațional de Artă Naivă (SIAN), nume de referință în domeniul artei naive din România, și nu numai. SIAN este opera unei instituții care nu mai „semnează condica” în peisajul cultural actual, fiind desființată. Centrul Național al Creației Populare (denumirea prescurtată a instituției, folosită la un moment dat în mod identitar) nu mai există acum, deși cei care au legătură cu viața culturală din orice județ din țară își pot aminti și pot face conexiunile necesare cu centrele județene pentru conservarea și promovarea culturii tradiționale care își desfășoară activitatea în județe (urmașe ale centrelor de îndrumare de sorginte proletară și, multe dintre ele, înlocuite în contemporaneitate cu centre culturale, totalizatoare, implicate în acte de cultură de origini diverse, nu numai în ceea ce înseamnă astăzi cultură tradițională, folclor, meșteșuguri etc.). Reorganizat ca direcție în cadrul Institutului Național al Patrimoniului, fostul Centru a continuat, printre alte proiecte de tradiție, și organizarea acestui salon de artă naivă. O colecție bogată de lucrări a populat simezele din spațiul oferit de foaierea Sălii Mici a Teatrului Național „I. L. Caragiale” - peste 200 de lucrări de pictură și sculptură naivă din țară (acoperind aproape toate județele) și din

Mirela MIHĂILĂ, Institutul Național al Patrimoniului

străinătate (Finlanda, Germania, Israel, Italia, Serbia.) Astfel, vizitatorii expoziției din teatru au avut ocazia să ia contact atât cu lumea rurală, cu ciclul obiceiurilor de iarnă, dar și al celor legate de viața de familie (nunta, spre exemplu), cât și cu lumea naivă citadină, într-o varietate de stiluri și trări admirabile. A fost o ediție complexă, din care parcă nu a lipsit nimic, ingredientele artistice fiind mixate într-o armonie care bucura deopotrivă ochiul, stârnea nevoia de a rememora și celebra bucuria de a trăi, de a fi o participantă a universului.

Juriul - compus din conf. univ. dr. Cosmin Petru Paulescu (Universitatea Națională de Artă București - Facultatea de Arte Decorative și Design - decan) - președinte; prof. Adrian Ardeleanu (director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Iași), dr. Adriana Popescu (director Comunicare și Relații Internaționale - Teatrul Național „I. L. Caragiale” București) și Ion Parhon - critic de artă) - membri - a avut dificila sarcină de a ierarhiza numeroasele lucrări expuse pe simeze. Premianții sunt atât nume mari în domeniul artei naive, artiști consacrați și răsplătiți cu premii și distincții la expozițiile și saloanele de profil din țară și din străinătate, cât și debutanți în cadrul SIAN-ului.

Secțiunea Pictură naivă:

Premiul I ex-aequo: Salomia ANDRONIC (Răcăciuni, jud. Bacău), Ioan MĂRIC (Bacău) și Lucica CIOBANU (Bălțați, jud. Iași).

Premiul II ex-aequo: Miri GOLDSCHMIDT (Haifa, Israel), Costel BOGATU (București) și Marja-Muusa HÄMÄLÄINEN (Varkaus, Finlanda).

Premiul III ex-aequo: Ana KOTVÁŠOVÁ (Padina, Serbia), Mariana MIHUȚ (Brusturi - Hălmaș, jud. Arad) și Florin BEJINARI (Rădăuți, jud. Suceava).

Secțiunea Sculptură naivă:

Premiul I: Toader IGNĂTESCU (Suceava). La această secțiune, celelalte premii nu au fost acordate. Alături de aceste premii, au fost decernate și diplome de excelență următorilor artiști:

Secțiunea Pictură naivă:

Catrina POPESCU (Bacău), Camelia CIOBANU (Reșița, jud. Caraș-Severin), Gheorghe CIOBANU (Bălțați, jud. Iași), Nicolae PĂTRU (Furnicoși - Mihăești, jud. Argeș) și Mihai VINTILĂ (Reșița, jud. Caraș-Severin).

Secțiunea Sculptură naivă:

Gavril NICHITEAN (București). Dacă debuturile la SIAN au aparținut unor artiști maturi, unii deja consacrați în alte domenii (precum Florian Colea, cunoscut și apreciat iconar), despre copiii de la cercul de pictură din cadrul Școlii nr. 1 din Chitila, coordonat de doamna prof. Mariana Badea, nu se poate spune că se află la prima participare la expozițiile organizate de fostul Centru Național al Creației Populare, ei aflându-se de mulți ani pe simezele acestor expoziții, în principal cu icoane pe sticlă, meșteșug pe care îl practică cu dăruire și pasiune. Expozițiile noastre au constituit mereu un cadru ofertant pentru lucrările acestor copii talentați, acestea fiind vizibile de fiecare dată alături de realizări ale unor artiști naivi și iconari recunoscuți la nivel național și internațional. De data aceasta, într-o companie deosebită, s-au reamărcat creațiile naive ale tinerilor artiști: Alessia BUGAN (*La săniuș*), Denisa DĂNILĂ (*Ciobănașul*), Andrada MATEI (*Pe uliță, la colindat, Satul Runcu și La bunica*), Andreea

SAVA (*Iarna*), Gabriela STOIAN (*Nunta și La țară*), Vlad TOMA (*La cules de mere*) și Maria VOICU (*Cuptorul de pâine*). Remarcăm selecția de teme clasice, provenite din lumea satului, care se înscriu într-un univers tradițional, are este, și pe această cale, încurajat să prolifereze, să își clameze identitatea, să nu cedeze în fața unei globalizări care neagă rădăcinile românilor.

Așa cum s-a împământinit de câțiva ani, și în 2018 SIAN (o selecție a lucrărilor expuse la București) va fi itinerat și la Iași, în perioada 2 - 25 februarie, prin parteneriatul dezvoltat de Institutul Național al Patrimoniului cu Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale și cu Complexul Muzeal Național „Moldova” - Muzeul Etnografic al Moldovei, gazda evenimentului. ■

Ionela MIRCEA

ȘAH - MAT LA OTOPENI

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a organizat Cupa Otopeni 2017 la Șah, în parteneriat cu Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Ilfov și Liceul „Ioan Petruș” din localitate. Evenimentul a avut loc la 9 decembrie anul trecut la Liceul „Ioan Petruș” și au participat 31 de șahiști amatori de la mai multe cluburi sportive și școli din județul nostru. Printre cluburile și școlile care și-au trimis participanți s-au numărat CS Otopeni, ACS „Voinea” Buftea, Școala Gimnazială nr.1 Moara Vlasiei, Școala Gimnazială nr.2 „Alexandru Ghica” Căciulați. Competiția s-a desfășurat în șapte runde a câte 25 de minute fiecare, cu pauză de 10 minute între ele.

Competiția a fost arbitrată de Filip Matei, Roxana Fieraru și Cristian Palamar, șef de secție organizatoric fiind Gheorghe Petcu. Din partea organizatorilor a mai făcut parte inspectorul Anica Popa. La finalul competiției, copiii au fost premiați pe grupe de vârstă (6, 8 10, 14 ani, fete și băieți). Premiile au constatat în diplome, medalii, cărți, diplome de participare. Printre premianți s-au aflat: Cristian Popescu, Sorin Cristea, Cătălin Ioniță, Bianca Ciocirlan și Alexandra Slavă. ■

Expoziții de carte, forme, lumină și culoare la Casa Corpului Didactic Ilfov

Casa Corpului Didactic Ilfov, prin oamenii care o slujesc, va dovedi și în acest an că face din această misiune un deziderat major al activității sale. Vă invităm să-i fiți alături, participând la activitățile planificate pentru acest an și, desigur, citind despre ele, aici, în pagina dedicată Casei Corpului Didactic Ilfov din Condeiele ilfovene.

Dacă educația este „cea mai puternică armă pe care o putem folosi pentru a schimba lumea” (N. Mandela), cu siguranță, frumusețea este cea care o salvează. Dacă frumusețea înseamnă VALOARE, AUTENTICITATE, atunci devine o forță imbatabilă. Personalitatea umană nu se poate împlini fără dimensiunea estetică a educației.

Cum reușim să educăm elevii, în anii de ucenicie școlară, în spiritul valorilor autentice? Cum putem să le cultivăm gustul pentru FRUMOS, AUTENTIC ?

Absența educației estetice generează grave „malformații” ale sensibilității copiilor. Așa cum există analfabetism școlar, așa putem vorbi și de un „analfabetism estetic”, manifestat prin insensibilitate față de frumos, față de valorile estetice. Reușesc să preîntâmpine un astfel de fenomen de nedorit obiectivele propuse pentru formarea capacității de a percepe, a însuși și a folosi adecvat valorile estetice; precum și cele privind dezvoltarea capacității de a crea în spiritul acestor valori.

Valențele emoțional-estetice pot fi potențate nu numai prin intermediul disciplinelor de profil, ci prin toate activitățile instructiv-educative, cu sferă mai largă, care vizează frumosul din natură, societate, cultură, literatură, fapt ce reclamă pregătirea tuturor educatorilor în direcția formării propriei sensibilități, dar și pentru formarea sensibilității elevilor, în vederea receptării semnificațiilor estetice. (Natalia Jemanean, *Metode moderne de predare a disciplinelor artistice*, 2016)

Casa Corpului Didactic Ilfov are prevăzute în Oferta sa de formare activități menite să stimuleze dialogul și preocupările pentru domeniul frumosului și al educației estetice. În colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, au fost găzduite de CCD Ilfov cercurile metodice, coordonate de insp. școlar de spec. prof. Vasile Bogus, în cadrul cărora au avut loc dezbateri pe această temă de interes, la care au participat profesori care predau discipline din aria curriculară a educației artistice, plastice, muzicale. Beneficiind de un spațiu adecvat, având în dotare o sală de expoziție de 24m², la Casa Corpului Didactic Ilfov au fost organizate numeroase expoziții cu lucrările de desen, pictură, sculptură, dar și fotografie, origami, quilling ale cadrelor didactice din județul Ilfov. Devenită tradiție, expoziția „*Forme, lumină și culoare*” organizată cu prilejul aniversării Casei Corpului Didactic Ilfov, oferă un bun prilej de întâlnire pe

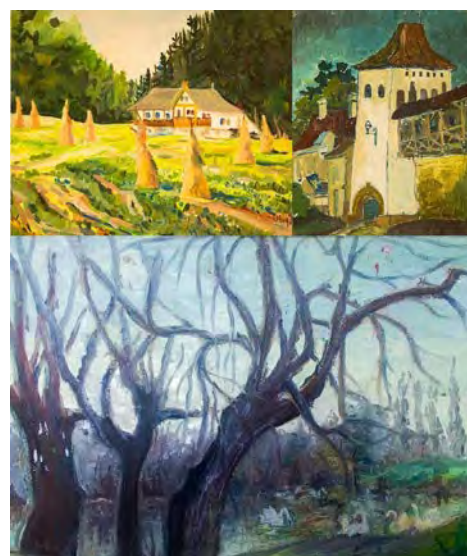
tărâmul artelor pentru toți cei care au ales să-și exprime personalitatea creatoare folosind limbajul artistic, plastic. Timp de o săptămână, participanții la evenimentele aniversare pot admira lucrările expozanților. Astfel, în cadrul acestei expoziții și-au expus din creațiile proprii: prof. Băscă Stelian, prof. Frânculescu Maria Aurelia, prof. Popescu Roxana, prof. Mirea Rodica, prof. Flonta Mirela, prof. Boeru Mihaela, prof. Mocanu Elena Raluca, prof. Mc. Parlicocoșca Aurelia.

Pe lângă acest eveniment expozițional, Casa Corpului Didactic Ilfov oferă doritorilor oportunități de diseminare a experiențelor de coordonare artistică a elevilor ale căror lucrări sunt prezentate în expoziții cu caracter tematic, care marchează momente, date aniversare, comemorative, importante pentru cultura română: Ziua Culturii Naționale care coincide cu momentul aniversar Mihai Eminescu-15 ianuarie, Ziua Mondială a Cărții-23 aprilie, Ziua Pământului, Ziua Eroilor (Înălțarea Domnului), Ziua Comemorării Victimelor Holocaustului, Ziua Educației, Ziua Națională a României.

În calendarul expozițional CCD Ilfov, un loc aparte îl constituie Festivalul tradițional, specific comunei Brănești, organizat de Ziua Cucilor (Lăsata Secului). Momentul concentrează o mare desfășurare de forțe, fiind un prilej de etalare a creațiilor vestimentare, punctul forte care centrează interesul participanților fiind măștile -chipurile- pe care le poartă *cucii*, personajele principale ale paradei.

În ediția 2017 a Festivalului, la Casa Corpului Didactic Ilfov a fost organizată expoziția cu lucrările create de Domnul Marin Dobre, pictor din comuna Brănești, membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România care a expus creațiile sale inspirate de tradiția carnavalească a *Cucilor*.

Peisajul expozițional a fost completat de creațiile semnate de Marius Pistrui, artist fotograf din Brănești, care a surprins în instantanee fotografice aspecte reprezentative pentru acest obicei străvechi brăneștean. O împletire a mijloacelor de exprimare artistică completează în mod fericit activitățile culturale desfășurate la Casa Corpului Didactic Ilfov care au avut drept scop evocarea unor personalități ale culturii și literaturii române. La loc de cinste se află, desigur, poetul „nepereche” Mihai Eminescu. Biblioteca din cadrul Casei Corpului Didactic Ilfov organizează în fiecare an, cu acest prilej expoziția de carte intitulată „*Eminesciană*” care promovează fondul de carte din bibliotecă invitând la lectură și la redescoperirea valențelor literare-artistice ale operei eminesciene. Pe lângă cărțile care cuprind integrala eminesciană, în biblioteca Casei Corpului Didactic Ilfov se găsesc titluri reprezenta-

tive aparținând marilor critici români. În fiecare an onorează invitația bibliotecii Casei Corpului Didactic Ilfov personalități culturale importante care oferă de fiecare dată momente de neuitat pentru publicul participant. Astfel, au răspuns prezent invitației Casei Corpului Didactic Ilfov scriitori, critici literari și oameni de cultură precum: prof. univ. dr. Dumitru Copilu-Copillin, prof. univ. dr. Nicolae Georgescu, prof. dr. Florin Petrescu, scriitoarea Eliza Roha, prof. Margareta Labiş, prof. Nică D. Lupu, prof. Ioan Gheorghisor.

2018 - un an plin de evenimente

În acest an 2018 va fi alături de Casa Corpului Didactic Ilfov domnul critic literar Aureliu Goci care va veni cu proaspăta sa lucrare „*Mihai Eminescu-Identitate și Semnificații*”. Activitatea este organizată în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, constituind totodată o oportunitate de formare profesională pentru toți bibliotecarii școlari și responsabili centrelor de documentare și informare din județ, coordonați metodologic de Casa Corpului Didactic Ilfov. La activitate, așa cum ne-am obișnuit, vor participa și profesorii de Limbă și literatură română, reprezentanții centrelor metodice din județ, coordonați de insp. școlar de specialitate prof. Rori Gheorghisor.

Pe lângă expoziția cu cărți din colecția bibliotecii Casei Corpului Didactic Ilfov, în sala de expoziție vor putea fi admirate și lucrările inspirate din universul eminescian semnate de Stelian Băscă (sculptură „*Eminesciana*”), Maria Aurelia Frânculescu (tabloul *Trece lebdă*), Hugo Mărăcineanu (tabloul „*Efect de lumină*”).

Aflându-ne la început de an, în luna ianuarie, privim, precum Ianus bifrons, cu un ochi la ceea ce a fost și cu unul la ce va fi. La Casa Corpului Didactic Ilfov se anunță un an plin de evenimente și personalități care să însușească „corpul” profesoral ilfovean, aducând un plus de valoare, entuziasm, atât de necesare sărbătoririi Centenarului românesc. Ziua Culturii Naționale fixată, nu întâmplător, în 15 ianuarie, data de naștere a Lucefărului eminescian, constituie un prim moment de reamintire a valorilor spirituale, culturale românești strânse în decursul celor 100 de ani sărbătoriți.

Cultura și școala sunt două lumi care trebuie să se intersecteze. Într-adevăr, copiii de azi, elevii de pe băncile școlii, constituie publicul de mâine. Școala este nevoie, înainte de toate, să inițieze elevii și să-i introducă în lumea valorilor culturale perene, deprinzându-și discipolii cu emoția estetică de bună calitate, bucuria culturală autentică, ținându-i departe de fenomenul kitsch și aproape de cultura înaltă, majoră. Este o misiune grea, de importanță strategică majoră de aceea niciun efort, cât de mic, nu trebuie neglijat, ci dimpotrivă.

Casa Corpului Didactic Ilfov, prin oamenii care o slujesc, va dovedi și în acest an că face din această misiune un deziderat major al activității sale. Vă invităm să-i fiți alături, participând la activitățile planificate pentru acest an și, desigur, citind despre ele, aici, în pagina dedicată Casei Corpului Didactic Ilfov din *Condeiele ilfovene*. ■

✉ prof. Horiana Petrescu, Bibliotecar CCD Ilfov